

זכרון תורת משה

אכסניה לתורה וחסידות

יד"ל ע"י חבורת האברכים שע"י מרכז מוסדות לעלוב
מיסודו של כ"ק מרן רביה"ק זצוקלה"ה זיע"א
בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א
רבי עקיבא 65 בני ברק

פרשת ואתחן - שבת נחמ
י"א מנחם אב תשפ"ג
גליון תתקכ"ט אבות פרק ד
זמני כניסת ויציאת השבת

ר"ת	הדה"נ	מוצ"ש	ר"ת
בני ברק	7:19	8:21	8:53
ירושלים	7:04	8:19	8:56
באר אפרק	7:58	9:15	9:27

מעניינת דינא ליקוטים לשבת נחמו וט"ו באב הבעל"ט

דומה ליה"כ
הרה"ק מסדינורא זי"ע אמר בט"ו באב
טעם למה אביו הק' מוויז'ן זי"ע לא ישב
בשולחן בט"ו באב כט"ו בשבט, הענין
הוא כי ט"ו באב נדמה ליה"כ שאין בו
אכילה ושתייה ע"ד שאר"ל לא היו ימים
וכי כמו שאיחא בלמש' חילוק בין חנוכה
ופורים שיה' נתקן לדורות ולהלל וזה
למשטת ושמה, כן בזה, ט"ו באב הוא
הכנה לר"ה וליוה"כ ומאז מוספים
בלמוד התורה בלילה הכנה לרוחני
ונדמה ליה"כ שאין בו אכילה. (גר
ישראל)

בחינת ברוך
חודש אב, פירושו אב, היינו תחילה עד
ט"ו באב אורו, ומחמשה עשר באב היינו
ברוך. וזהו א"כ, אורו ברוך. (קדושת לוי)

בחינת אב
והנה מבואר בשם האר"י ז"ל יוצר אור
ומורא חושך כאשר האדם מסתכל על
הבורא הוא חושך שאין להשיג, וזהו
ולילה כיום יאר (תהילים קל"ג, י) והנה
ט"ו באב לרמוז על השגת ידיעה לישראל
שיש להם אב, וזה דבוקים אל הא"ן
הנרמז אל חושך כנ"ל. וזהו שב' תבר מנל,
תש כוחו של חמה והלילה גובר, לרמוז על
הנ"ל, על התרבות ישראל אל הא"ן,
שהוא בחינת חושך לילה כנ"ל. (קדושת
לוי לשבת נחמו)

כתיבה וחתימה טובה
י"ל ע"פ מה שכתוב בספרים אשר ביום
ההוא ט"ו באב תחילת התנוצצות ראש
השנה וכי, ומאז והלאה מתעוררים
הרחמים והתשובה עלאה וכי וזה י"ל
הטעם למנהגן של ישראל אשר מיום
חמשה עשר באב מברכין זה לזה בכתיבה
וחתימה טובה כי חמשה עשר באב עולה
מספר כתיבה וחתימה טובה כי אז החכמה
לכתיבה וחתימה טובה בראש השנה.
(שער ישכר, מונקאטש, מאמרי חודש
אב)

מחילה סליחה וכפרה
איחא בזה"ר: ותולעת עני דא חמשה
עשר באב, מונתו מה דאיחא בגי' (תענית
ב) לא היה י"ט לישראל בחמשה עשר
באב וכיום התשובה עלאה נותן ישראל
יצאות בכלי מילת לבנות, והיינו תולעת
וזה תולעת עני, שיהיה לישראל מחילה
וסליחה וכפרה, ויקום בעי' (שיעור א"ח)
אם יהיו חמשים כשנים כשכל ילבושו.
(אור לשנים, תרומה)

ט"ו באב בשבת נחמו
רוב פעמים היא שבת נחמו בט"ו באב,
והרמז ט"ו הוא י"ד ה"א חו"ב, ובינה
הוא מקור התשובה כנודע, ובשבת זה
מתחילין ד' נדחמות, והרמז הוא שע"י
התשובה מתחיל לתקן מה שפגם בו'
מדות, והתקין הוא הנחמה, ונמנה
אחרונה הוא תקון מדת מלכות, וזה
שאמר חז"ל היא ר"ה שאז נתעלה וישב
על כסא מלכותו, ואומרים המלך הקדוש.
יהי"ד שנוכה לנחמת ירושלים כדאי'
בגני' (תענית) מאן דלא מוסיף, היינו לתקן
המידות וליקח ממדינה למדינה עד
מדת מלכות. (ישמח ישראל)

שיחת קודש מפ"ק כ"ק מרן אדמו"ר עט"ד שליט"א

ההכנה לביאת המשיח
צדיקים היו כסדר מושוהחים ומסבירים כי אנו שרויים בימות
המשיח ובדרך משל לאחד שעומד לפני מפתח הדלת ויש לו רק
ללחוץ על דית הדלת ע"מ להננס לבית, כן אנו עומדים קרוב
ביותר מאוד לקראת ביאת משיח צדקנו ממש, צריכים רק ללחוץ
אל הקלאמקע, אך לפעולה ולחיצה פשוטה זו מצפים אנו כבר
על שנים, ומי ידע כמה שנים עוד מחכים לזה, אך "תשועת ה'
כהרע ע"ן".
הרי כתוב על המשיח כי "פתאום יבוא" מהיכל היכלו, איתא
מההייליגע זיסע רבי הרבי אלימלך מליזענסק ועוד הרבה צדיקי
אמת שבזמן שהמשיח יופיע החייט יהיה עסוק בגזירת הבר',
והסנדלר יהיה עסוק בתיקון המנעלים, ועולם כמנהגו נוהג, והלומד
תורה והמתפלל יהיה עסוק בלימודו ובתפילתו וכו', פתאום
ישמעו שמשיח בא ויהיה רעש גדול שמשיח הנה "פתאום יבוא".
אני מאמין בביאת המשיח שיבוא בכל עת וזמן ואע"פ שיתממה
עם כל זה אחכה לו בכל יום שיבוא וזהו מרמז שכל רגע ורגע זהו
הזמן הנכון של הגאולה השלימה, כל זמני הגאולה הם הנכונים
לביאת הגאולה אך וכן צריכים לזכור שבכל רגע ורגע יכולים
להגאל הגאולה שלימה כי במילא גם פתאום יבוא אין אנו יודעים
מתי יבוא וזמן וזמן.
די הייליגע זיסע רבי ר' ישכר דב מבעלזא היה אומר כי מקובל
שמשיח צדקנו יבוא מתוך שמחה ומתוך נחת והרחבה.
השי"ת יעזור שנוכה לכתיבה וחתימה טובה שנת גאולה וישועה
און משיח זאל שוין קומען, אויף א זיסען אופן אויף אייביג.

דברי תורה ממורינה הגה"צ אב"ד דקהלתנו שליט"א

ואת הדבר אליו (ה, כ) צדק"י השקטם את כחי נקצנה, שלטעמך
עליכם ופיתם את ימי, כי ילאמי שלכנסם חכמים להסקר אליו
מאסה, וכי לא היה יפה לנס ללמוד מפי הגבורה ולא ללמוד
ממני, ע"כ. והקב"ה אמר למשה: שמעתי את קול דברי העם הזה אשר
דברו אליך הטיבו כל אשר דברו (שם פסוק כה), לכאורה צריך ביאור טענת
משה לישראל שהיה להם לשמוע מפי הגבורה, והלא אמרו לו ישראל
מילתא בטעמא ועתה למה נמות וכו' אם יוספים אהנו לשמוע וכו' עוד
ומת, ובחור בחיים לעשות רצון הבורא וללמוד מפי משה, וא"כ מה היה
טענת משה אליהם, ואם הלא ראוי כי הקב"ה הסכים עמם שטוב דברו,
ומה היה סברת משה בזה, וי"ל עפ"י שכתב בסה"ק אגרא דכלה (פר'
תורע עה"פ ויבדד ר' אל משה לאגור) לאמר הוא מלשון אימרא המצמצם
את הבגד, וא"כ למשה המונה לצמצם, כי בודאי א"א לומר שכל אחד
מישראל השיג במצה טעמה וסודה כהשגת משה מפי הש"ן, כי לא
יכול לסבול, ונצטווה משה לצמצם הדיבור באמרו המצה לישראל
שישיג כל אחד טעם וסוד רק כפי כוחו ושכלו ונשמתו בכדי שלא
יתבטלו ממציותם בהשגת דם יותר מנחם וכי, עכ"ל. [ע"פ פ' אחרי
מש' מות], והר"ן כי אם אין לאדם הכלים הראויים לקבל האור הרי הוא
מתבטל ממציותו מחמת ההעדור כלים, אך לעומת זה יש בחינה של
ביטול המציות לא מחמת ההעדור כלים, אלא מחמת רוב דביקות
במצוה, ומהריבוי אור שנשפע עליו הרי הוא מגיע להתפשטות
הגשמות ומתדבק באור עליון, ע"י באוה"ח הק' פ' אחרי מש' בבני
אחרון, וי"ל טענת משה היה שהיה להם לשמוע מפי הקב"ה ואז תגיעו
לביטול המציות ע"י דביקות והתפשטות הגשמות, וזהו מעלה גדולה
ונשגבה בעולות העבודה, אך בני ישראל טענו לעומתו כי אין הם בדרגה
כזו שהוא מחשיב אותם, אלא כי הם יתבטלו ממציותם מחמת העדר
הכלים שאין בהם כח לסבול האור הגדול, ולא מחמת דביקות, וא"כ טוב
להם שישמעו מפי משה כדי שיחיו ויכולו לעשות רצון הבורא, וע"ז אמר
הקב"ה הטיבו כל אשר דברו.

משולחן גבוה ליקוטים ממרן רבה"ק מלעלוב זיע"א

ואתחנן אל ה' בעת ההיא לאמר (ג, כג)
בפסוק ואתחנן אל ה' בעת ההיא לאמר כו' שמעתי מבוציא קדישא הרב החסיד המפורסם
מוה"ר דוד מלעלוב זיע"א שפירש בזה"ד שהתפלל משה רבינו להיות תמיד בבחינה זאת
שאל דיאג דאגת העתיד ויהי בטח בה' רק בעת ההיא לאמר. ע"כ דברי קדשו. (סוד אמונה
- ואתחנן)
קרב אתה ושמע את כל אשר יאמר ה' אלו קונו אליך ושמענו ועשינו. וישמע ה' את קול
דברכם בדברכם אלי ויאמר ה' אלי שמעתי את קול דברי העם הזה אשר דברו אליך הטיבו
כל אשר דברו. מי יתן והיה לבבם זה להם ליראה אותי וגו' כל הימים וגו' (ה, כד-כה-כו)
אדמו"ר הרב הקדוש מרן דוד צבי שלמה זיע"א כשהי' עוד קטן ולמד מקרא, שאל לו פעם
אביו אדמו"ר הרב הקדוש מרן אלעזר מנחם זיע"א, כתיב בספר דברים, כשישראל ביקשו
ממשה רבינו שהם רוצים לשמוע את עשרת הדברות משה ולא מהקב"ה, ענה לו הקב"ה,
הטיבו כל אשר דברו מי יתן והיה לבבם זה ליראה אותי וגו' כל הימים. והקשה לו אביו הק',
איזה הטיבו שייד בזה, האם עשו דבר טוב כ"כ בזה שהם לא רצו לשמוע מפי הקב"ה, ואיך
שייד על זה לשון הטיבו. וגם הקב"ה נתן להם ברכה שיהי' להם יראה זאת כל הימים.
והשיב הוא יניק וחכים, כי כונת הפסוק הוא כך, הטיבו אשר דברו, מה שהי' לבבם דברו
בפיהם ולא הי' אצלם אחד בפה ואחד בלב, אז לכן, מי יתן והי' לבבם זה, שיהי' להם כל
הימים המדה הזאת שלא יהי' אצלם אחד בפה ואחד בלב, ליראה אותי וכו'. (אהלי צדיקים.
נלקט מספה"ק ליקוטי ד"ד)

אשר אנכי מצוך היום לעשותם (ו, יא)
וכרש"י היום לעשותם ולמחר לעולם הבא ליטול שכרם (עיינו כב).
הקשה רבינו דלפי זה קשה על האדמורו בגמרא (שלהי ברכות) אמר ר"ח בר אשי אמר רב
תלמידי חכמים אין להם מנוחה לא בעוה"ז ולא בעוה"ב שנא' (תהלים פד) ילכו מחיל אל
חיל וגו' ופירושו הכוונה דהם מתעלים מעולם לעולם גבוה יותר ושם מדקדקים יותר עמהם.
וצריך להבין באיזה כח הם מתעלים בעולות הרי חסד להם הענין של היום לעשותם. וי"ל
דהנה ביום ההילולא של הצדיק הרי מתאספים תלמידיו וחסידיו ומדברים מהצדיק
ומעבודת הקדוש שלו ועי"ז באים להתעוררות ולדי תשובה, והתעוררות הללו הרי היא
באה ע"י שמדברים מהצדיק שהוא כבר בעולם העליון ונמצא שה"חיים לעשותם" של בני
ישראל בעולם הזה הוא מכוון של הצדיק וממילא על ידי זה יש להם לצדיק בעולות העליון
הכוון של היום לעשותם ועל ידי כך הוא מתעלה מעולם לעולם. (ספה"ק קדושת מרדכי למרן
מוהר"מ זיע"א)

השמרו לכם פן יפתה לבבכם (יא, טו)
למאורה מלת לבב הוא מיותר, אלא יש לרמוז לבב - בענינים דלכם, דצריך בזה שמירה
יתירה, כי הרי יש בה חמדת הלב, והבן. (ספה"ק "באר מנחם" למרן אדמו"ר זיע"א)

למען ירכבו ימיכם וימי בניכם על האדמה וגו' כימי השמים על הארץ (יא, כא)
אפ"ל עפ"י מ"ש בספרי פרשת האזינו, דאיתא שם משה שהיה קרוב לשמים אמר האזינו
השמים ואדברה ותשמעו הארץ אמרו פי (שם לב, א), דהאונת פי מקרוב בהטיית אוזן,
ובישועה (ב, א) אמר הנביא שהיה רחוק מן השמים שמעו שמים והאזינו ארץ וגו', דשמיעה
פ"י מרחוק בהשמעת קול, ע"כ. ודייקו המפרשים בזה, דמה נשתנה ישועה הנביא ממושה
רבינו ע"י שהיה רחוק מן השמים ומירץ כ"ק מרן אדמו"ר זצוק"ל דבהיות משה יושב רבינו ע"ה
בחוץ לארץ, והרי גורו חז"ל טומאה על ארץ העמים, ולכן חז"ל היות קרוב לשמים
(כפרת למי' בגני' גיטין ה: על גושה גורו ועל איריה לא גורו), ולכן אמר האזינו השמים, משא"כ
ישועה הנביא שהיה בארץ, והרי קדושת ארץ ישראל תלויה בארץ דייקא במצוות התלויות
בה, ולכן אמר האזינו ארץ, עכ"ה. ונמצינו למדן מדבריו הק' דקדושת האדמה בארץ
הקדוש הרי הוא נחשב כמו השמים שבחול"ל, ואשר ע"כ האזינו השמים שאמר משה רבינו
ע"ה והאזינו דישועה הנביא כחדא מילתא נהנו.

ועפ"י י"ש לפרש למען ירכבו ימיכם וימי בניכם על האדמה וגו', שארץ הקדוש אדמת קודש
קדושתם דומה לשמים בחול"ל, וזהו כימי השמים על הארץ, ועיין ברמב"ן כאן דהני קראי
מירי כשיחזרו כלל ישראל לארץ ישראל מהגלות עיי"ש, דהיינו שיהא לכס או ימי השמים
שבחוץ לארץ על אדמת הקדוש, כלו' הימעלדיגע טעג על הארץ בארץ ישראל. (ספה"ק
"באר מנחם" למרן אדמו"ר זיע"א)
בשבת נחמו תשמ"ו אמר מרן רבינו הק' זיע"א בשולחנו המהורז וזה לשון קדשו: "מען דארץ
ויוסען אז די איינציגע נחמה אויף אלעם איז די תורה, נאר די הייליגע תורה, כי צריך לדעת כי
אחרי ככלות הכל אין לנו שיוך רק התורה הזאת, וזאת היא נחמה אחת ויחידה, וכמו שנאמר
"זאת נחמתי בעיני כי אמרתך חיינתי" ...
ולכן נמצא ששבת נחמו חיוול בכל שנה בפרשת ואתחנן ואתחנן קבלת התורה."

נחמו עמי - הנחמה מלפני קודשא בריך הוא
הנה ימים המבורכים באים אל פתחנו, בעמדתנו כעת בריש השבעה הנחמתי, לאחר שימי האבל והכביה עברו גם חלפו להם, עתה הגיע העת והעונה ליתן מללי נוחם על נפשנו שתינחם מאבלה, ותעזוב את יגונה הרב. ולא די בזאת שהאדם מפסיק משפך דמעות כמים, אלא הוא עוד צריך לשמח את עצמו בכל מיני שמחה, כפי שאנו מוצאים בספר קדמון ושמו 'מנהג טוב' שנהגו ישראל עם קדוש לא להסתפר עד ערב שבת קודש 'נחמו', ואז כבא ערב שבת נחמו כבר מטל חוב על האדם לשמח את עצמו ברינה בנחמת ציון וירושלים, ומוסיף שמקור הדברים מהור מדברי המהרי"ל ז"ע. כי בהגיע שבת נחמו על האדם לשמח את עצמו, ולהשאיר כל זיק של אבל ודאגה למאחור.

ואם נעמיק חקר נראה שהשמחה בשבת זו כבר מתורתן של ראשונים הוא וכפי שכתב **הריטב"א** ז"ע ע"ד הו"ל בתענית שלא היו ימים טובים לישראל כחמשה עשר באב' וכתב "מכאן נהגו ישראל לעשות סעודה בשבת שלאחר תשעה באב".

וטעם הדבר הוא כי בשבת זו ובימים אלו אזי 'נחמו נחמו עמי יאמר אלוקים' אמר לא נאמר אלא 'יאמר' כי הקדוש ברוך מחדש ואומר בכל שנה ושנה לעם חביבו, בני יקירי נחמו נחמו על כל צרות הגלות, נחמו נחמו על חורבן הבית והמקדש, נחמו על ערי יהודה שנהפכו לחרבות ועל ירושלים אשר לשממה היתה, ורק שמחו נא בני יקירי בשמחה בחדווה ובצחלה.

ומה היא הדרך להינחם מכל הצרות והדאגות, הדברים כבר מבוארים בדברי **השפת אמת** ז"ע בבארו את עצם הכתוב וזו"ד, נחמו עמי, הקב"ה מורה לנו עמו וצאן מרעיתו להינחם מכל הבא עלינו, והדרך לזה הוא 'יאמר אלוקים' בכך שהיהודי על כל מה שיעבור עליו הוא יאמר הכל הוא מאלוקינו אשר בשמים ממעל, אין עוד מלבדו והכל ממנו בא, וממילא יעלמו לו כל הדאגות והטרדות המשונות, ויוכל לשבת על מי מנוחות, כי הרי גם בעת שתבא אליו צרה אמור יאמר, הכל מן שמיא הוא וכל מאן דעביד רחמנא לטב עביד.

ימים אלו מוזכרים בדברי הגה"ק **החת"ם סופר** ז"ע (ע"ת במדבר ד"ה והיה, וע"ע בהגהות עשוע"ד או"ח סי' תקנ"א ועיי"ש) וז"ל: "והיה מידי הודש בחדשו, אולי רמו על הודש אב, דכירושלמי סוף מסכת תענית, דאחר מ' באב מתחיל הודש אחר, ונראה לי משום הכי נהגין לקרא לו שם 'מנחם', והיינו הודש בחדשו, החודש שמתחדש בחדשו היינו מנחם, ואותו שבת שאחר מ' באב מיד, והיינו שבת בשבתו שהוא שבת נחמו, יבא כל בשר להשתחוות בהר בית ה' ברא ההרים

התחנה להשי"ת

דברי חיוק וסיפורים נפלאים מהגה"צ המשפיע רבי אלימלך בידרמן שליט"א

כב"א" עד כאן מוהר לשונו על אלו הימים ועל יום שבת קודש נחמו.

ואתחנן - התחנה והתפילה אל ה'

בפרשתן זאתחנן אל ה' בעת ההיא לאמר' מבאר רביה"ק בעל **האור החיים** חק' ז"ע שאלו מקראי קודש טמונים ורמוזים ארבעה תנאים אשר להם צריך היהודי העומד בתפילה לפני הקב"ה, הראשון מהם הוא ענין הזאתחנן' בבחינת 'תחנונים ידבר רש' להתחנן אל הקב"ה כעני העומד בפתח, בצלותא ובבעותא. התנאי השני הוא 'אל ה'' להתפלל אל הו"ה הקדוש שהוא הינו מקור רחמים. עוד צריך לקבלת התפילה שיהיה 'בעת ההיא' בעת רצון מיוחד, וכגון הא דלימדנו הו"ל 'איזהו עת רצון בשעה שהציבור מתפללין'. והתנאי הרביעי ההכרחי הוא 'לאמר' לדבר אליו באמירה מעליא וברברים ברורים.

והדברים מפורשים בדברי **רבינו בחיי** המביא את דברי הו"ל על ישעיה הנביא שהגיע אל חזקיהו מלך יהודה בחליו, ואמר לו שהן הוא מת, אמר לו חזקיהו, כלה נבואתך וצא, כי כך מקובלני מבית אבי אבא, שאפילו הרב חדה מונחת על צווארו של אדם אל יתייאש מן הרחמים, ומכאן הוא לומד שכוח התפילה היא אף הרבה יותר בכוח ובחשיבות ממעלת הנבואה וז"ל: "צריך אתה לדעת כח התפילה לבטל הנגזר, כי אפילו מה שגזר הקב"ה אפשר לבטל בכוח התפילה כי התפילה למעלה ממעלת הנבואה".

לחשוב מחשבות - המחשבה היחידה היא שאין עוד מלבדו

עוד על הכתוב 'זאתחנן אל ה' בעת ההיא לאמר' מתאמרי משמיה קדישא **הרה"ק רבי משה לייב מפאסוב** ז"ע, שהדרך לעבוד את ה' אלוקינו בשלימות הוא על ידי שידע האדם ש'בעת ההיא' שכל מה שקורה עמו אינו כי אם אקראי בעלמא, וכל זאת מגיע מאתו יתברך אשר אין עוד זולתו ואפס בלתו, וזהו הדרך הטובה אשר יבור לו האדם, בכל מה שבא עליו שלא יעמיק בזה מחשבתו כלל, וכל מחשבותיו ישוטמו אל אלוקיו.

עניין זה מבואר עוד בפרשתן בפסוק 'ידעת היום והשיבות אל לבבך כי ה' הוא האלוקים בשמים ממעל ועל הארץ מתחת אין עוד' וע"ז מבאר הרה"ק **הבית אהרן מקארלין** ז"ע, שכונתו יתברך בדברים אלו, הוא להורות לנו הדרך אשר בה נלך והמעשה אשר נעשה, כי על האדם לדעת ולהשיב אל לבבו, בידיעה גמורה כי ה' הוא האלוקים וממנו

הכל בשמי שמים ועל הארץ מתחת 'אין עוד' פירוש, שהוץ מזה אין לו עוד לחשוב ולחשוש משום דבר, ורק ידיעת האלוקות היא היא זו שצריכה להעסיק את רוחו בקרבנו.

כי זאת עלינו לדעת, שזה שאדם מעמיק מחשבתו לחשוב על ענייניו ודאגותיו, לא די שאינו מוריד מהם כמלא הנימה אלא הוא עוד מוסיף לחזקם ולאמצם ביתר שאת ועוץ. וכך כותב הרה"ק **רבי מנחם מנדל מוויטעפסק** ז"ע במכתב קדשו המובא בספה"ק 'פרי הארץ', ואלו הם תורף דבריו: הכל לפי החושב, כמו מי שחושב דברי זומאה הרי הוא טמא, ומי שמחשבתו נחה על ענייני טהרה הרי הוא טהור וקדוש, כמו כן אדם החושב מצרותיו ודאגותיו אין הוא כורה מהם אלא הוא מכניס עצמו בתוך תוכם הרבה יותר מכפי שהוא, וכך היה בכני עיר אחת שהיו שולחים אלי ככל שנה ושנה מכתב בו הם מתאוננים על שערי הפרנסה אשר נגעלו בפניהם, וישועתם לא קרבה כלל, וזה היה כל סיבתם מדוע לא מצאו טרף לפיהם, כי הם רק דאגו מזה וכל מחשבותיהם סובבו סביב בעיית הפרנסה שלהם. והנה בשנה זו לא קבלתי מהם את המכתב, ובזאת אני סמוך ובטוח שהמה קבלו עליהם את העיצה היעוצה לא לחשוב יומם ולילה על הטרדה והדאגה כי המחשבה על זה אינו כי אם מעצמה הרבה יותר, עכתוד"ק. וכמוכנ שאין האמור על שערי תפילה שבעת התפילה חובה מוטלת על האדם לשפוך את לבבו וכל מועקותיו לפני בוראו שיחום וירחם עליו ועל פליטתו אבל תיכף ומיד בצאתו מבית התפילה, עליו לשים את כל מחשבתו רק בריבון כל העולמים אשר הוא האלוקים ואין עוד מלבדו.

דברים כעין אלו אנו מוצאים בספה"ק **שפת אמת**, בבארו את ההלכה הפסוקה בתלמוד שאין מפסיקין בתוכחה, והוא אף מציין לדברים אלו, שהאדם חושב ומעמיק חקר יותר מדי על צרותיו ועל כל ההרפתקאות דעדי עליו ומזה אינו כי אם מוסיף צרה על צרתו, וכך הוא כותב בלשונו הטהור "מידת ההשתוות שמשבחין מאד מידה זו, והיינו לקבל כל המאורעות בשווה, כי אם אין האדם משתנה ופוגע בו מידת הדין אין לו קיום לקללה, אך אם ח"ו האדם מתפעל יותר מדי, זה נותן חיוק וקיום להרע".

וביאור דבריו המה פשוטים עד למאד, כי בזאת שאין האדם מתייחס לרעות אשר שבעה נפשו, אזי הוא מבטלם מכל וכל והמה עוזבים אותו והוא בא אל המנוחה ואל הנחלה, אבל באם הוא מתפעל מדם יותר מדי וכל היום חופף הוא עליהם הצל מחשבתו, אזי אינו כי אם מוסיף עליהם חיוקים הרבה, ועל פי זה הוא מבאר שאין מפסיקין בתוכחה' שאף אם תוכנת מעל פונעת בו באדם לו יפסיק מפני זה את דביקותו בקדם ריבון עלמו, אלא יתמיד במחשבת מעלה ואז יצא מכל צרותיו ודאגותיו, לטוב לו כל הימים.

הילולא דצדיקיא

י"ג אב - רבי נתן נטע ב"ר שלמה שפירא ב' מגלה עמוקות מקראקא (שצ"ג)
י"ד אב - רבי מרדכי ב"ר אברהם בנש ב' מן אבות (תקפ"ט)
י"ה אב - רבי יוסף אליהו הענקין ראש עזרת תורה (תשל"ט)
י"ז אב - רבי יוסף ב"ר יעקב יחזקי גרניולד מפאפא-ארה"ב (תשד"ט)
י"ח אב - רבי צבי הירש ב"ר אהרן מליסקא ב' אך פרי תמאה (תל"ח)
י"ט אב - רבי יוסף נפתלי שטרן ר"י פרשבורג (תשל"א)

ט"ז אב - רבי יצחק ב"ר שלום יוסף פרידמן מבוהוש (תשנ"ט)
ט"ח אב - רבי שמעון לביא ב' כתם פו והשיר בר יוחאי (שמ"ח)
ט"ט אב - רבי יצחק משה ב"ר יעקב פרליס מאייזשטאדט (תי"ח)
י"א אב - רבי מאיר נתן ב"ר חיים הלברשטאם מצאנז (תש"ו)
י"ב אב - רבי אשר ב"ר אהרן מסטולין קרלין (תל"ט)
י"ג אב - רבי צבי הלברשטאם אב"ד חודניק ב"ר ברוך מגורליץ (תרע"ח)
י"ד אב - המגיד רבי בנימין ב"ר יצחק אב יאדול (תשפ"ט)
י"ה אב - רבי נתן העניך דב ב"ר אליעזר פאדוה ב' שו"ת חשב האפוד (תש"ט)
י"ז אב - נעק"ש רבי שלמה חנוך ב"ר יחזקאל מראדומסק (תש"ט)
י"ח אב - רבי מנחם נחום ב"ר יצחק מביאן צרוביץ ב' תפארת מנחם (תרצ"ו)
י"ט אב - רבי שמעון שלום ב"ר מנחם מאמשינוב-ים (תש"ד)